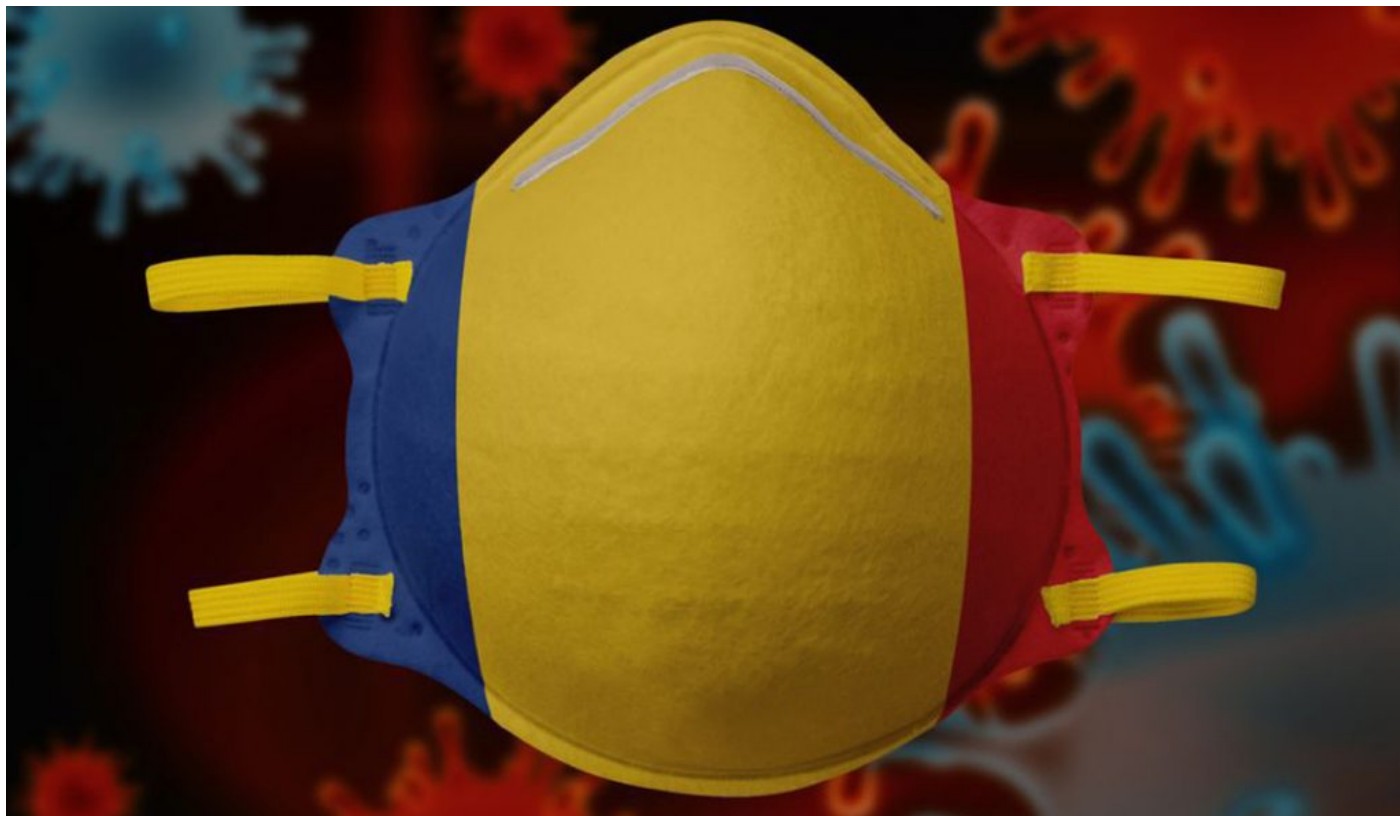

Dan Diaconu: Boschetaarii recuperării

🕒 Acum 1 minut 👁 1 Vizualizari 📖 8 Timp de citire

Înțeleg că România e implicată full în lupta împotriva încălzirii globale. La fel de bine putea să se implice și împotriva spiridușilor de mai care cică au un efect absolut devastator asupra calotei glaciare. Și, de ce nu, împotriva tendinței de scădere a numărului de foci, eventual prin declararea lui Ciucă drept focă pământeană și ocrotirea lui prin lege.

Am crescut în perioada socialist-comunistă și încă îmi reverberează în minte „cei trei R”. Cei mai tineri n-aveți cum să știți ce era cu asta. Litera R repetată de trei ori venea de la „Recuperare, Refolosire, Recondiționare”. Era politica gândită de statul comunist cu mult înainte ca limbriciiăștia de rit neocomunist să creioneze ceva. Problema neocomunismului e că el vine cu o mică modificare față de dogma clasică a lui taica Marx: înlocuirea statului – ca depozitar al întregii proprietăți – cu corporația. Asta, din orice punct de vedere, formează o structură atât de illogică încât e o pierdere de timp chiar și s-o combați. Revenind însă la cei trei R, observăm cum revin în forță, iar asta nu are cum să nu ne semnaleze cât de perversă e istoria: ne face să re trăim aceleași lucruri, aceleași narative, aceleași replici, ca într-un film prost. Păi, oameni buni, văzând întreaga retorică, jur că mă simt în anii 80!

Țin minte că pe vremea răposatului aveam un amic prin vecini care avea tatăl cam drojdist. Băiatul era inteligent, dar, ca orice copil provenit dintr-o familie cu probleme, trăia traumele unei astfel de copilării: era

că era inteligent, învățând încă de mic să-și transtorne dezavantajele în avantaje.

„Dane, hai cu mine că-mi iau trotinetă și dacă mă ajuți cu ceva te învăț și pe tine să-ți iei.” – așa m-a trezit într-o dimineață de vară la telefon. Zis și făcut. Sar din pat și ajung direct la el. Avea chiuveta plină de apă cu hârtii și bucătăria ochi de plase de-un leu din care luceau gâturi de sticle proaspăt spălate. „Bagă două plase, iau și eu două și le ducem la centru!” – mi-a spus el precum un manager. Zis și făcut, ne-am pus pe cărat. Fiecare sticlă făcea doi lei. Am băgat la ture până când tanti de la centru ne-a spus să nu mai venim că în ziua aia nu mai are bani. Nu știu ce-o apucase, dar știu că următoarea oprire a fost la magazin de unde, precum un miliardar, a scos tufla de bancnote de-un leu și cinci lei pentru a-și cumpăra trotinetă. Dacă nu mă înșel a costat vreo 47 de lei („două ș’patru de sticle” în termenii săi). Nu doar că-și luase trotinetă și avea piștari serioși în buzunar, dar mai avea și un sfert de bucătărie plin ochi de sticle pregătite, plus altele pe „banda de spălat”. De la sticlele goale ale tatălui său drojdist a trecut la bișniță de gumă și dulciuri sârbești. În școală și apoi în liceu, mergea cu ghiozdanul plin de gumă și făcea bani serioși. Ce făcea cu banii nu știu. Cert e că toată copilăria și-a pitit jucăriile pe care și le cumpăra undeva la subsol. Doar eu știam unde era „peștera comorii”. Băiatul ăla trăiește acum, suficient de discret, o poveste de succes la nivel internațional. Iar totul a pornit de la sticle goale.

De ce v-am spus povestea? Pentru că au trântit ăștia în proximitatea mea un supermarket. N-ar fi probleme, nu mă deranjează deoarece e suficient de departe ca să nu mă încurce cu absolut nimic. Tot trecând pe lângă el am observat cum, în mijlocul parcurii, se ridică niște hardughii. Am crezut că-s spălătorii auto și mi-a surâs ideea deoarece nu mi-ar fi fost greu să-mi las mașinile acolo la spălat, fără să mai fac drumuri suplimentare. Și ieri chiar m-am dus hotărât să-mi spăl mașina cu care veneam de la țară. Doar că, surpriză! ălea nu erau spălătorii auto ci ... centre de recuperare a PET-urilor. Nu prea sunt eu în temă, așa că am întrebat un boschetar care stătea pe lângă care-i treaba. „Cincizeci de bani, șefu, pă fiecare PET”. „Hait, îmi zic, a revenit sticlătiada din vremea lui nea Nicu!” L-am întrebat pe expert cum devine povestea și mi-a spus tot „procestu”. Cică vii cu sticla, o bagi pe găurică și la final îți dă un bon. Zic eu, „bine-bine, dar ai spus că-ți dă cincizeci de bani pe sticlă. Nu-ți dă bani?”. „Ba da, șefu, da’ îți scrie pă bon cât ai de luat și cu bonu’ cumperi din magazin”. Păi și dacă vrei bani, am insistat eu? „Nu merge așa, mi-a spus el ca un expert. Unde te crezi matala, la Elveția?”.

Și-atunci mi-a picat fisa. Păi înțelegeți ce idiotenie? Când cumperi un rahat la PET, magazinul îți ia banii tăi cash ca pretext ecologic. În momentul în care te duci să dai sticla înapoi, magazinul nu-ți dă bani, ci îți dă voie să cumperi de la ei în valoare cu acea sumă! O ticăloșie mai mare nici că putea fi gândită! Adică supermarketurile își asigură o nouă creștere artificială a cifrei de afaceri.

Apoi am înțeles că doar anumite sticle sunt returnabile. Asta când i-am spus boschetarului să vină că-i dau mai vreo doi saci de PET-uri și mi-a spus că „alea nu e bune”. „Ba e bune, bă!” – i-am răspuns eu. „Faci așa: iei o etichetă de la o sticlă bună, mergi la un prit shop și-i pui p-ăia să-ți copieze codul pe 100 de autocolante

mici, pe care le lipești pe „alea care nu e bune” și gata, te-ai scos!”. Și uite-așa mi-a ridicat boschetarul doi saci de PET-uri de-acasă. Acum sper să-i meargă strategia, că i-am dat și 50 de lei să-și facă etichete.

se returneze omului valoarea garanției, adică a sticlei, returul vine sub forma unei obligații de a-ți lua ceva de la supermarket. Că așa e în sportul ăsta: supermarketul ia tot, fraierul plătește!

De altfel, întreaga scamatorie a încălzirii globale, întreaga industrie de fabricare a falselor adevăruri este una menită a induce prostimea în eroare pentru a o deturna spre sclavie. Ba ți se iau aiurea niște bani, ba ți se confiscă niște drepturi, totul pentru a urma drumul comunismului de rit nou. Iar de ales n-ai de unde întrucât ți se dă pe de-o parte comunismul de rit nou, iar de cealaltă parte comunismul de rit vechi, optimizat de chinezi.

Una dintre ultimele decizii halucinante ale Comisiei Europene vorbește despre necesitatea schimbării tuturor dispozitivelor frigorifice de pe teritoriul UE. Motivul e legat de o substanță care ar fi „toxică” pentru mediu. Chestiunea însă e absolut aberantă întrucât între dispozitivele care trebuie schimbate sunt și unele de dată extrem de recentă. Și uite-așa, imbecilii de la UE dau Chinei un nou imbold. De ce Chinei? Păi cu ce sunt făcute dispozitivele frigorifice occidentale. Liderii absoluți ai lumii sunt în Asia, în China mai precis.

Știți, inițial s-a făcut mare tam-tam în ceea ce privește necesitatea schimbării anumitor instalații frigorifice din cauza „găurii de ozon”. Cunoașteți narativul, doar ne-au făcut creierii franjuri despre cum arde soarele care penetrează liber gaura din ozon. V-ați întrebat de ce nu s-a mai vorbit despre asta, doar era un fenomen grav? Vă spun eu: pentru că, într-un mod absolut inexplicabil pentru multă lume, gaura din ozon a dispărut. S-a dus! Astfel încât propaganda climatică a rămas fără obiectul muncii.

În final nu vă spun decât că „cei trei R” ai lui nea Nicu aveau logică și erau o chestiune normală pe lângă boschetăria așa-zisei garanții din prezent. La fel ca toate scamatoriile climatice și aceasta este una menită a vă scoate absolut aiurea banii din buzunar și a-i da unor actori economici „cu cântec”. Similar „taxei pe pungă”, noua taxă pe PET e una menită strict rotunjirii veniturilor supermarketurilor. Cea ce merită însă verificat este gradul de legalitate al tuturor acestor aberații. Poate că ar trebui organizată o masă rotundă în care să se discute clar legalitatea întregii „politici climatice”. Nu știu de ce cred că, dacă scuturăm bine monstrul, vom observa și aici același lucru pe care l-am văzut și în cazul celorlalte farse, anume că, în final, nu rămâne nimic din el. Ca și societatea în care trăim, monștrii lumi de azi sunt, de fapt, monștri de carton!

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor

